

TISA

OŠ MAJŠPERK — podružnica Ptujška Gora

TISA

Junij, 2008

ŠOLSKO GLASILO

Glasilu na pot:

Šolsko leto se počasi zaključuje. Za nami je dolga prehojena pot učenja, zabave, prijateljstva in mnogih doživetij. Prehodili smo jo bolj ali manj uspešno, vsi pa se približujemo njenemu koncu in z veseljem čakamo počitnice.

V našem glasilu TISA boste skozi opise, pesmi in slike spremljali našo pot v tem šolskem letu in spoznavali, kje smo se ustavljali, kaj, kako in s kom smo se srečevali in delali.

Mi pa bomo mogoče v dolgih počitniških dneh ponovno segali po glasilu in se spominjali potk, ki so se zlivale v skupno in uspešno prehojeno pot tega šolskega leta.

Ko hodiš,
pojdi zmeraj do konca.
Spomladi do rožne cvetice,
poleti do zrele pšenice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vrstice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice.
A če ne prideš ne prvič, ne drugič
do krova in pravega kova,
poskusi: vnovič
in zopet in znova.

Tone Pavček

Želim vam dolge in prijetne počitnice.

Jelka Trafela,
vodja podružnične šole

POD PLAŠČ NAŠIH UMETNIKOV SMO SE SKRILI IN SE VELIKO NOVEGA NAUČILI

Veronika Rakuš

Gospo Veroniko Rakuš, domačinko, je že v otroških letih privlačilo slikanje. Prvo razstavo je imela že kot osnovnošolka v Osnovni šoli Majšperk. Je slikarka samorastnica, ki je potrpežljivo poizkušala in preizkušala slikanje, opazovala druge umetnike in se na splošno zanimala za likovno umetnost. Danes ima za seboj obsežen slikarski opus. Njena slikarska tehnika je v glavnem olje na platnu. Dolga leta je bila v svoji delovni sredini organizatorica kulturnega življenja, sedaj pa mnoge svoje ideje uresničuje v svojem ateljeju na Ptujski Gori. Slike je razstavljala na številnih razstavah doma in v tujini. Udeležuje se tudi likovnih srečanj mednarodnega značaja.

Foto: Sonja Šterbal

Ustavarjali smo s slikarko Veroniko Rakuš

V petek, devetega oktobra, smo ustvarjali z gospo Veroniko. Risali in slikali smo lahko cvetje, buče in druge jesenske pridelke. Uporabljali smo barvice, voščenke ali flomastre. Gospa Veronika nam je pokazala, kako se iztrebi buča. Dora pa je na bučo narisala oči, nos in usta. Ob pomoči smo jih izrezali. Zelo mi je bilo všeč, ko smo skupaj delali jesensko razstavo, ki je dolgo krasila šolski prostor. Upam in želim, da bomo še večkrat delali skupaj, saj je bilo zelo veselo in zabavno.

Sara Potočnik, 4.c

Foto: Sonja Šterbal

Miro Kokol

Gospod Miro je svoje otroštvo preživel na Ptujski Gori. Ko je bil star 12 let, je odšel v Ljubljano, saj je postal član Mladinskega filharmoničnega zbora. Od takrat naprej se njegovo življenje in delo odvijata v slovenski prestolnici.

Že v srednji šoli se je začel poglobljeno zanimati za delo z zbori. Z osnovnošolskim mladinskim zborom je leta 1960 zmagal in postal republiški prvak. Leto zatem je ustanovil Dekliški zbor Radia Ljubljana. Tudi z njim je leta 1963 dosegel prvo mesto v kategoriji dekliških zborov.

Izdal je notne zbirke s tujo in manj znano zborovsko literaturo. Krona tovrstnih prizadevanj pa je vsekakor pesmarica Prek sveta odmeva pesem s 360 pesmimi, ki je bila polnih 20 let nepogrešljiv učbenik v osnovni šoli.

Še vedno je zborovsko dejaven na širšem ljubljanskem območju. Gospod Miro pravi, da je ostal preprost in ponosen na svoj kraj in svojo govorico,

zato ga smemo imeti še vedno za svojega.

Foto: Danica Pompe

Pesem Tri luže samo za nas

Novembrsko soboto smo otroci, ki hodimo k pevskeму zboru, prišli v šolo, da bi se naučili pesem Tri luže, ki jo je za nas priredil gospod Miro.

Foto: Danica Pompe

Začeli smo z vajami za razgibavanje glasilk. Vaje smo večkrat ponovili in se naučili, kako pomembno je, da se naš zbor pred

petjem upoje. Dobili smo besedilo pesmi z notnim zapisom in si ga ogledali. Najprej nam je pesem zapel naš zborovodja Miro. Potem pa smo se z njegovo pomočjo pesem začeli učiti. Pesem smo večkrat ponovili, saj smo se jo hoteli naučiti brez napak.

Vesela sem se vrnila domov, kjer sem staršem natanko opisala, kaj vse sem doživela. Bilo je nepozabno.

Nina Verdenik, 4. c

Stojan Kerbler

Gospod Stojan Kerbler najboljše zna,
kaj je to fotografija.
Desetletja s fotoaparatom v roki živi
in za sabo pušča neizbrisane sledi.
Njegovim razstavam doma in po svetu konca ni,
povsod njegova fotografija blesti
pa naj so na njej le DIMNIKI, PREPROSTI HALOŽANI,
SOSEDJE, OGLARJI, ŠOLARJI....ali pa tudi KURENTI,
za vsako se kako odličje dobi.
Gospod Stojan, čestitamo Vam tudi mi!

Foto: Jelka Trafela

Fotografirali smo s fotografom Stojanom Kerblerjem

Foto: Jelka Trafela

Komaj sem čakala, da sem prišla na vrsto.
Vesela sem svojega posnetka in sem nanj zelo
ponosna.

Lucija Rober, 4.c

Učiteljica Jelka nas je razveselila, ko nam je povedala,
da bomo v petek fotografirali skupaj z gospodom Kerbler-
jem.

Komaj smo dočakali petek v mesecu marcu, da smo se
sestali z gospodom Stojanom na trgu Ptujске Gore. Tam
je naš mojster fotografije odložil torbo in iz nje vzel fotoa-
parat. Pokazal nam je, kako se fotografira in kako ravnaš,
da je fotografija dobra. Vsak je fotografiral nekaj drugega.

Foto: Barbara Vedlin

Franc Tobias

Foto: Barbara Vedlin

Gospod Franc Tobias je rojen v Muretincih. Živi in ustvarja v Mariboru in na Ptujski Gori. Mimoidoči lahko občudujemo svojevrstno urejenost okolice umetnikovega ustvarjanja, kar potrjuje njegov ljubiteljski odnos do narave in okolja.

ve objavljene zbirke so Lipa, Haloški puntarji in Ugledni Boč. Do leta 2007 je ustvaril 50 javnih spomenikov na različnih evropskih lokacijah. Hkrati je izdelal 60 unikatnih nagrobnih spomenikov in v tej zvezi objavil tudi knjigo MESTA POKOJNIH. Sodeloval je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini.

Profesionalno se ukvarja s kiparjenjem v najrazličnejših materialih, kot so: les, kamen, bron, nerjaveče jeklo, beton in kombinirani materiali. Ukvarja se tudi z risbo, grafiko in pesništvom. Njego-

Kiparjenje s kiparjem Francem Tobiasom

V sredo, trinajstega februarja, je v šolo prišel gospod Franc Tobias, ki je s seboj prinesel glino. V uvodu nam je povedal, da je glina pridobljena iz zemlje. Izvedeli smo, da je potrebno glino pred uporabo dobro pregnesti, šele nato lahko iz nje naredimo predmet po želji. Počakati je potrebno, da se izdelek posuši, potem pa ga damo v posebno peč žgat in na koncu ga lahko pobarvamo. Najprej nam je pokazal, kaj lahko iz gline naredimo in začeli smo delati. Nastajale so račke, želve, slo-ni, levi, srčki, košarice, ladje in mnoge druge stvari. Ko smo končali s kiparjenjem, se je moral vsak na svoj izdelek podpisati.

Zelo rada oblikujem iz plastelina, das mase ali gline, vendar sem vedno imela nekoliko težav pri oblikovanju človeške figure. Kako preprosto je bilo oblikovati človeško figuro po navodilih in prikazu našega kiparja, si ne morete predstavljati. Naučila sem se veliko novega in pri svojem oblikovanju bom zagotovo še uspešnejša.

Teja Travnikar, 4.c

Foto: Barbara Vedlin

Petelin

Naš petelin ves dan spi,
ponoči vriska,
zjutraj pa se ne zbudi.

Kmetič se jezi,
ker petelin dopoldan prespi,
saj ga je kupil, da ga zbudi.

Kaj narediti?
Bi moral petelina buditi?
Budilko je kupil,
zdaj ona zveni in kmeta budi.

Dora Podbrežnik, 2.C

Dora Podbrežnik, 2.c

Pomlad

Sonce sije,
pomlad je tu,
roža raste,
ju hu hu!

Čebelice med nabirajo,
mravljice pridno delajo,
kukavica je že tu,
ju hu hu!

Dora Podbrežnik, 2.C

Dora Podbrežnik, 2.c

Pikapolonica

Ku - ku, ku - ku,
pomlad je že tu.
Pikapolonica se je prikazala
in nas s srečo obdala.

Monia Potočnik, 2.c

Monia Potočnik, 2.c

Naj se predstavim

Sem Monia Potočnik. Rodila sem se 20. maja 2000 na Ptuj. Skupaj z mamico in atijem stanujem na Ptujski Gori.

Obiskujem drugi razred Osnovne šole Majšperk, podružnica Ptujška Gora. Moja najljubša predmeta v šoli

sta matematika in slovenščina.

Rada plešem, zato skupaj s prijateljico Klementino obiskujeva Plesno šolo Mamba na Ptuj. Rada tudi berem in se zabavam. Doma imam veliko knjig. Knjige si izposojam v šolski in potujoči knjižnici. Kot vsak otrok tudi jaz rada gledam televizijske oddaje, kot so: risanke, oddaje o živalih in skrito kamero. Imam veliko prijateljev, s katerimi se v prostem času rada igram. Moj najljubši letni čas je poletje, saj so takrat počitnice in gremo z družino na morje. Ljudi spoštujem in se vljudno vedem do vseh.

Upam, da ste v teh nekaj vrsticah veliko izvedeli o meni.

Monia Potočnik, 2.c

Foto: Sonja Šterbal

Buška

Ko bila je Zemlja mala,
se s planeti je igrala:
gnilo jajce, slepe miši
in divjala ja po hiši.

Pa je po stopnicah padla,
pa je po parketu padla...
Ne nori več.
Ni več nora.
Buči rečemo zdaj gora.

Sara Čančar, 2.c

Sara Čančar, 2.c

Metulj

Sara Čančar, 2.c

Metuljčki letajo,
na rožice sedajo,
naravo krasijo
in se ob tem veselijo.

Sara Čančar, 2.c

Moja mamica

Moji mamici je ime Jožica. Ima rjave lase in oči. V laseh ima rumene pramene. Mamica zelo dobro kuha in peče pecivo. Z mano se uči, igra in brca žogo. Skupaj hodimo na sprehode. Ko sem bolan, mi prinese čaj in zdravila. Zelo jo imam rad.

Aleš Verdenik, 2.c

Aleš Verdenik, 2.c

Peter Kropec, 2c

Zmaj

Zmaj je nekega dne odšel k reki, da bi se odžejal. Ko je pil, je padel v reko. Hotel je vzleteti, a ni mogel, ker je bil čisto moker. Ribič je lovil ribe in ujel zmaja. Zmaj se mu je zahvalil, da ga je rešil. Zmaj je srečen odšel domov.

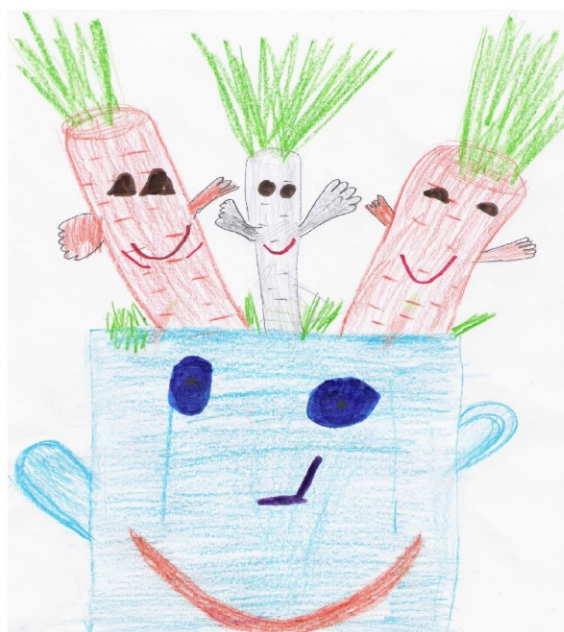
Peter Kropec, 2.c

Juha za smeh

Potrebujemo dva debela korenčka in suhi peteršilj, ki skočita v lonec z vodo in se nekaj minut veselo premetavata sem in tja. Razveselita se soli, ker mislita, da pada sneg.

Ko je juha kuhana, jo ponudimo ljudem, ki so slabe volje.

Luka Princ, 2.c

Luka Princ, 2.c

Žiga Sagadin, 3.c

Ana Sajko, 1.c

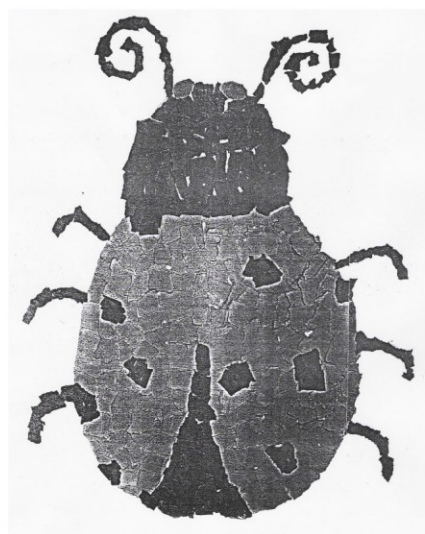
Žiga Sagadin, 3.c

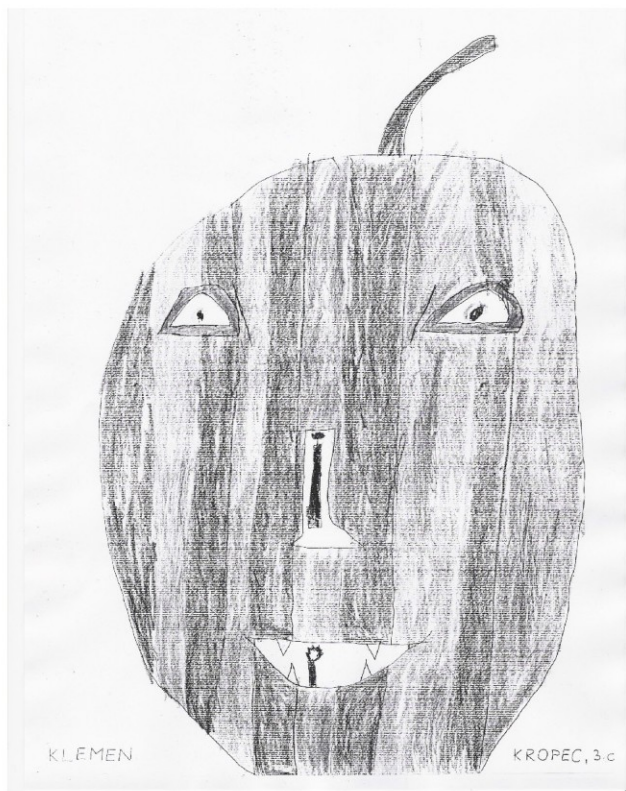
Jernej Belec, 2.c

Monia Potočnik, 2.c

Sara Čančar, Monia Potočnik, Aleš Verdenik, Dora Podbrežnik, 2.c

Klemen Kropec, 3.c

Klementina Topolovec, 3.c

Sara Čančar, 2.c

Žiga Sagadin, 3.c

NISMO SE SAMO V RAZREDU UČILI, RAZLIČNIH DEJAVNOSTI SMO SE UDELEŽILI

Prvošolčki pripovedujejo:

Sem Anja Lorber. Na začetku šolskega leta nisem poznala nobenega sošolca. Največ se družim z Aljažem in Ano, ki je edina sošolka. Najraje imam športno vzgojo. Obiskujem pravljčni krožek in pevski zbor. Pri podaljšanem bivanju se veliko igramo. Zbiram tudi nalepke.

Anja Lorber, 1.c

Anja Lorber, 1.c

Foto: Sonja Šterbal

V šoli sem dobro. Se učim, barvam in igram. Imam veliko zvezkov. Učita me učiteljici Jelka in Barbara. Obe sta prijazni. Rad grem v podaljšano bivanje k učiteljici Sonji. Tam pišem v vadni zvezek, se malo poigram, potem pa grem domov. Kuharica dobro kuha in čisti pa smeti pobira.

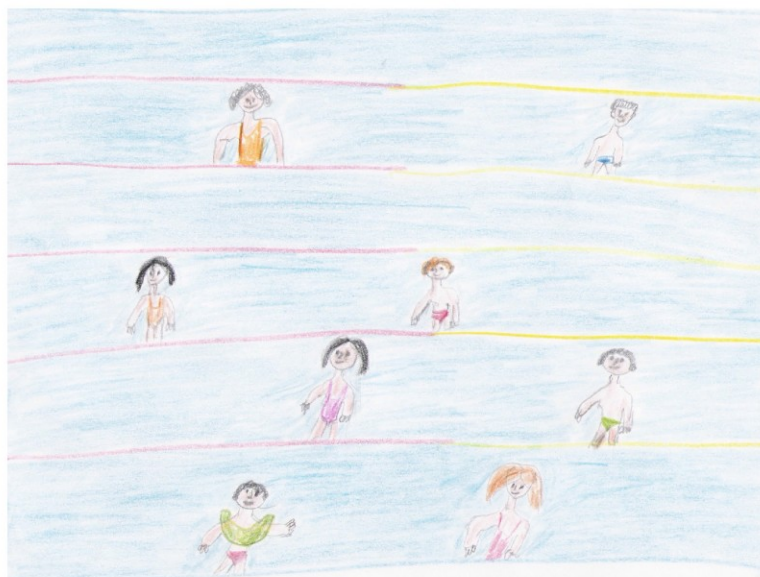
Gašper Planinc, 1.c

Sem Simon Jus in hodim v prvi razred. V šoli se dobro počutim. Učita me učiteljici Jelka in Barbara. Najrajši imam glasbo. Všeč mi je bilo, ko smo imeli pustovanje in smo bili gosenci.

Simon Jus, 1.c

Simon Jus, 1.c

Miha Korez, 1.c

Rad hodim v šolo. Naučil sem se veliko novega. Všeč mi je bilo, ko smo hodili na plavalni tečaj. Vsako jutro sem se zbudil že zelo zgodaj, da ne bi zamudil avtobusa. Učiteljica plavanja nas je učila plavati v velikem bazenu. Plavalimo s pomočjo "črvov", ki so nas držali na vodi.

Miha Korez, 1.c

V šoli smo se pogovarjali o rožah. Učiteljica nam je rekla, da bomo šli v vrtnarijo v Kidričevo. Odpeljali smo se z avtobusom. V rastlinjaki smo si ogledali rože. Najbolj zanimivo mi je bilo, kako je stroj sadil rože. Dajal jih je v lončke in nato na tekoči trak. Vsak je dobil domov rožo v lončku. Podaril sem jo mami.

Aljaž Potočnik, 1.c

Aljaž Potočnik, 1.c

Sem Andraž. V šoli se rad učim. Rad računam, najrajši pa imam športno vzgojo. Najbolj všeč mi je bil športni dan, ko smo tekali.

Na začetku šolskega leta sem se vsak dan malo jokal, ker bi bil rad doma. Sedaj pa mi je tako všeč, da grem z veseljem v šolo.

Andraž Mohorko, 1.c

Andraž Mohorko, 1.c

Ana Sajko, 1.c

V petek smo imeli športni dan. Imeli smo orientacijski pohod. Učenci tretjega razreda so brali, kam moramo iti. Odgovarjati smo morali na vprašanja in iskati različne stvari v naravi. Pravilno smo prišli na cilj na Podlože, kjer smo imeli malico. Na travniku smo se igrali in tekali. Hoja nazaj je bila bolj počasna, saj smo bili utrujeni.

Ana Sajko, 1.c

Pripovedovanje učencev prvega razreda je zapisala učiteljica Barbara Vedlin.

Športni dan s starši

V jeseni smo imeli kostanjev piknik.

Povabili smo tudi starše. Učenci smo se zbrali v šoli in odšli na igrišče. Tam smo se razdelili v tri skupine. Pri igrah so sodelovali tudi starši. Očetje so pripravili ogenj in spekli kostanje. Vsi smo jih z veseljem jedli in pili sok. Ko smo se okrepčali, smo še igrali igro Med dvema ognjema. Nato smo vse pospravili in smo šli domov.

Bilo je zelo veselo.

Klavdija Debelak, 3.c

Klavdija Debelak, 3.c

Gozdna učna pot

Zjutraj nas je učitelj zbudil. Oblekli smo se in šli na zajtrk. Po zajtrku so nam povedali, da bomo šli v naravo in kaj moramo vzeti s seboj.

Ko smo prišli do gozdne učne poti, smo pogledali na karto, kje je Kočevje in kje je Majšperk. Nato smo nadaljevali pot v gozd. Učitelj nam je povedal, da nas v gozdu čaka presenečenje. Med potjo smo si ogledovali zelo stara drevesa, podrast in živali. Raziskovali smo življenje v mlaki. Na poti smo videli tudi živalske stopinje. Pripravili smo tekoči mavec in ga vlili v stopinjo in pustili, da se je strdil. Ko smo prišli daleč v gozd, smo videli kosti umrle živali. Lahko smo se igrali indijance.

Bili smo že utrujeni. Vrnili smo se v Dom Jurček. Med potjo smo še pobrali mavčne odlitke živalskih sledi.

Meni je bilo v Kočevju zelo všeč, še si želim iti tja.

Robi Primužič, 4.c

Robi Primužič, 4.c

Kolesarjenje

Teja Travnikar, 4.c

Oktobra smo bili v Kočevju v šoli v naravi. Spoznali smo veliko novega in se ukvarjali z različnimi dejavnostmi. Ena izmed teh je bilo kolesarjenje.

Na začetku nam je učitelj

pokazal kolo in ga zelo natančno opisal. Vsak del kolesa je pokazal in poimenoval. Potem je naredil poligon in nam povedal, kako se sploh vozi s kolesom. Natančno nam je razložil način vožnje. Najprej je poligon preizkusil učitelj. Potem smo na poligon zapeljali še mi. Na njem so bile različne ovire, ki so bile namenjene učenju spretnosti. Ovire so bile narejene predvsem iz lesa. Vozili smo tudi

osmice in druge vijuge ter se s tem učili obvladovati kolo.

Na začetku vožnje smo imeli nekaj težav, potem pa smo vozili vedno boljše. To znanje bomo lahko uporabili pri vožnji na cesti, kjer so tudi mnoge ovire, kot so: avtomobili, motoristi, ovinki...

Bilo mi je zelo všeč, da sem natančno izvedela, kateri so deli kolesa in kako kolo pravilno uporabljamo pri vožnji. Bilo mi je tudi zelo zabavno.

Zelo rada kolesarim. Komaj čakam, da bom opravila kolesarski izpit.

Teja Travnikar, 4.c

Pohod po haloški planinski poti

Lepega jesenskega dne smo se odpravili na Haloško planinsko pot. Ker je ta pot zelo dolga, vsako leto prehodimo le del.

Zjutraj nas je avtobus zapeljal v Cirkulane. Od tam smo se peš podali po haloških hribih. Opazovali smo naravo, ki je jeseni še posebej zanimiva. V vinogradih je že zrelo grozdje. Velik del Haloz je že zaraščen z gozdovi. Ustavili smo se na turistični kmetiji, kjer je kontrolna točka Haloške planinske poti. V knjižico te poti sem odtisnil že tretji žig. Po kratkem počitku in malici smo nadaljevali pot. Ko smo prišli do naslednje turistične kmetije, smo se spet ustavili in se okrepčali. Nato smo se odpravili do avtobusne postaje v Dravcih. Od tam nas je avtobus odpeljal na Ptujsko Goro.

Pot mi je ostala v lepem spominu, ker sem spoznal nove kraje, slikovitost haloških gričev, veliko starih kmečkih hiš na vrhovih hribov. Spoznal sem veliko novih prijateljev, ki bodo postali moji sošolci.

Komaj čakam novo šolsko leto, ko bomo nadaljevali pot po Haloški planinski poti.

Klemen Kropec, 3.c

Klemen Kropec, 3.c

Lov na lisico

To šolsko leto smo učenci 4. razreda prvič šli v šolo v naravi v Kočevje. Stanovali smo v Domu Jurček. Tam smo počeli mnogo zanimivih stvari.

Ena od teh je bila igra v naravi Lov na lisico. Učenci smo se razdelili po skupinah. Učitelj iz Kočevja je čakal na jasi in po vrsti pošiljal skupine učencev v gozd, kjer smo reševali naloge. Na vsaki postaji je bilo vprašanje iz minulih dni v Kočevju. Tam je bil tudi en učitelj. Ko je skupina, v kateri sem bila tudi jaz, prišla do predzadnje postaje, nismo našli naloge, ki bi nas vodila do naslednje postaje. Za nami sta prišli še dve skupini, tudi ti dve je nista našli. Potem je ena izmed skupin šla na rob gozda in pogledala naokoli. Moja skupina in skupina, ki je prišla za nami, sva ji sledili. Naenkrat je skupina, ki je prišla za nami, našla nalogo. Vse tri skupine smo jo rešile in stekle na cilj. Ko je bilo konec igre, smo imeli počitek. Nato smo odšli v Dom Jurček.

Ko smo se čez nekaj dni poslovili, so nam učitelji razdelili vsa priznanja, ki smo si jih prislužili v Kočevju. Ampak žal, moja skupina pri Lovu na lisico ni dobila priznanja.

Lucija Rober, 4.c

Nočni pohod

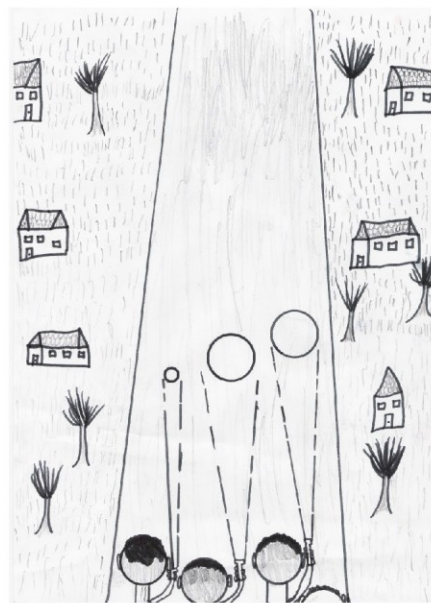
Po večerji smo se začeli pripravljati za nočni pohod. S seboj smo vzeli svetilke.

Zbrali smo se pred Domom Jurček in poslušali navodila za nočni pohod.

Ko smo bili pripravljeni, smo se podali na pot. Hodili smo po makadamskih cestih, ki nas je peljala na hrib. Učitelji so nam povedali, da se morajo naše oči privaditi na temo, zato nismo smeli prižigati svetilk.

Malo pred vrhom hriba smo se ustavili. Posedli smo se po kamenju in skalah. Učitelj Jure nam je pripovedoval zgodbe, ki jih je bilo veselje poslušati. Nato smo šli na vrh hriba. Učitelj nam je povedal, kako prepoznamo zvezdo Severnico, ki smo jo nato tudi poiskali in jo opazovali. Kasneje smo z vrha hriba opazovali še mesto Kočevje. Bil je čudovit pogled na razsvetljeno mesto.

Ko smo se nagledali mesta, smo se vrnili v Dom Jurček. Tam smo od utrujenosti takoj zaspali.

Jernej Fakin, 4.c

Jernej Fakin, 4.c

Kraška jama

Bili smo v Kočevju. Ko se je prebudilo lepo sončno jutro, smo vzeli nahrbtnike, jopice in svetilke ter šli na pot.

Najprej smo hodili po asfaltu, nato pa po makadamski cesti. Šli smo po vasi, dokler nismo prišli do malega igrišča. Tam smo pojedli nekaj sladkega iz nahrbtnika. Potem nas je pot vodila v gozd do kraške jame. V uvodu nam je animator povedal, da je jama zelo stara. Pokazal nam je odtis medvedje šape. Razdelili smo se

Nina Verdenik, 4.c

v skupine po štiri ali pet. Iz nahrbtnika smo vzeli svetilke. Animator se je pošalil, da je v jami zmajček Bine. Nekatere je bilo strah, ampak vsi smo šli pogumno v jamo, da bi ga videli. Po skupinah smo se

podali v jamo in si jo ogledali. Na začetku je bila vrv, ker je bila pot spolzka in je vodila po klancu navzdol. V jami so bile luknje, kapniki - stalaktiti in stalagmiti. Ko smo prišli iz jame, smo povedali, da v jami nismo videli zmajčka Bina. V nahrbtnik smo dali svetilke in počakali, da so si še ostali ogledali jamo. Povedali smo drug drugemu svoje vtise o jami, da je bila jama velika, visoka, strašna in temna.

Meni se jama ni zdela strašna, ampak zanimiva. Ta dan mi je bil zelo lep in doživela sem nekaj posebnega.

Nina Verdenik, 4.c

Kanuizem

Učitelji so nam povedali, da se bomo vozili s čolni. Vsi smo bili veseli, a malo prestrašeni. Zbrali smo se na dvorišču in odšli proti reki Rinži.

S seboj smo vzeli plavalne jopiče in vesla. V vodi smo zagledali rdeč in rumen čoln. Ob robu reke smo se razdelili v skupine. Poslušali smo navodila, nato smo si oblekli plavalni jopič, vzeli vsak svoje veslo in stopili v čoln. Učiteljica sta nam pokazala, kako se vesla in potem smo se peljali. Ob poti smo jedli jabolka, ki smo jih odtrgali z drevesa, ki je viselo nad vodo. Nekaj časa smo se vozili v eno stran, nato pa smo se obrnili in se peljali nazaj. Tekmovali smo, katera skupina bo prej prišla do cilja. Jaz sem bila v rdečem čolnu. Ampak naša skupina ni zmagala, ker smo goljufali.

Potem smo mi izstopili, drugi učenci pa so vstopili in so odveslali po reki. Mi smo čakali

Sara Potočnik, 4.c

ob reki in jih opazovali.

Na čolnu je bilo zelo zabavno, zato si želim, da bi se še lahko večkrat peljala s čolnom.

Sara Potočnik, 4.c

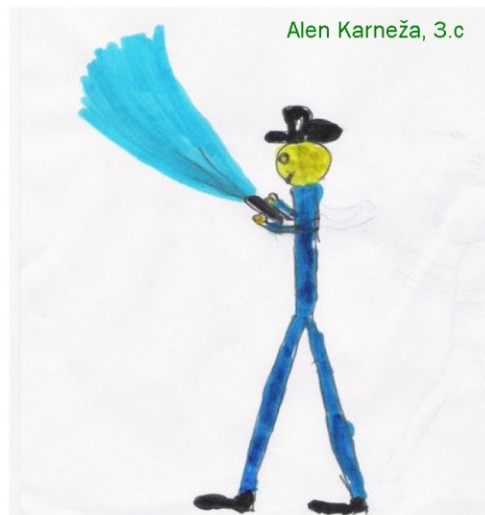

Gasilec

Gasilci pomagajo ljudem v stiski. Hodijo gasit požare. Na požar se odpeljejo z avtocisterno in s kombijem, kjer imajo cevi in orodje za gašenje požara. Oblečene imajo delavske uniforme ali kombinezone. Obute imajo škornje, glavo pa jim ščiti čelada. Hodijo na vaje in na tekmovanja. Pripravijo tudi različne prireditve. Takrat imajo gasilci oblečene paradne obleke.

Tudi jaz sem gasilec. Redno hodim na gasilske vaje. Rad sem, da sem postal gasilec.

Alen Karneža, 3.c

Požarna vaja

Foto: Sonja Šterbal

V sredo, 7. 11. 2007, smo imeli pouk kot vsak dan. Med uro je prišla učiteljica Jelka in je glasno, vendar malo drugače kot ponavadi povedala, da so zaznali dim, ki naj bi prihajal iz knjižnice.

Najprej nismo vedeli, kaj bi, nato pa smo upoštevali navodila učiteljice in se hitro in previdno umaknili iz šole. Za nami so prišli še učenci prvega in drugega razreda. Ko smo bili dovolj daleč od šole, smo se hitro prešteli. Ugotovili smo, da smo vsi zunaj in da smo varni. S strahom smo čakali, kaj se bo zgodilo.

Hitro za tem smo zaslišali sireno gasilcev. Gasilci so

se najprej pozanimali, če smo vsi v redu, nato so na hitro postavili nekaj vprašanj, se opremili še z dodatno opremo in odhiti v šolo. Mi smo samo na daleč opazovali, kaj bo. Čez nekaj časa je prišel gasilec in nam povedal, da smo dobro ravnali in da jim je uspelo pogasiti začetni požar v knjižnici.

Malo smo si oddahnili, vendar nam ni bilo čisto jasno, zakaj se nič ne kadi, zakaj ni nobenih znakov požara... Nato so nam le povedali, da ni nič hudega in da je to bila le vaja.

Nato smo odšli v šolsko telovadnico, kjer so nam gasilci pokazali in opisali še nekaj gasilske opreme. Prikazali so nam, kako poteka reševanje, če kdo izgubi zavest. Nekaj časa so se z nami še pogovarjali.

Iz vaje smo se veliko naučili. Zahvaljujemo se gasilcem s Ptujске Gore.

Pomirjeni, vendar vsak s svojimi vprašanji in s čudnimi občutki, smo se vrnili v učilnice.

Nina Verdenik, 4. c
Sara Potočnik, 4.c

Krasitev novoletne jelke

Žiga Sagadin, 3.c

Nekega decembrskega dne smo učenci naše šole krasili novoletno jelko na Ptujski Gori. Pomagali so nam tudi drugi otroci, učitelji in starši. Z mano sta bili mamica in sestra Anja. Močno je snežilo in pihal je mrzel veter. Ogrelimo se z vročim čajem in s petjem. Na jelko smo obešali različne okraske, ki smo jih naredili v šoli. Nekaj okraskov smo tudi prodali. Na koncu smo se ob jelki še fotografirali.

Bilo mi je všeč, kljub temu da me je zeblo v roke in noge. Snega je zapadlo že toliko, da smo se lahko kepali.

Veselimo se že krasitve novoletne jelke.

Žiga Sagadin, 3.c

Pust - krivih ust

V januarju smo se začeli pripravljati na pust. V šoli smo se odločili, da bomo gosenice.

22. 1. 2008 smo imeli v šoli delavnice. Skupaj s starši smo dokončali pustne maske. Na obleke gosenic smo našli še trakove. Vsak si je moral izdelati jabolko, hruško ali slivo, ki jo je nosil na povorki. Kaširanje je bilo zelo zanimivo delo. Pomagali so nam starši. Vsi smo uživali in se veselili. Pri likovni vzgoji smo naše sadje še pobarvali.

V nedeljo, 3. 2. 2008, smo se ob 10. uri zbrali v šoli na Ptujski Gori, da smo se pripravili za povorko. Ko smo se namazali in oblekli, smo se z avtobusom odpeljali na Breg. Tam smo se pridružili ostalim maskam. V povorki smo odšli v Majšperk pred šolo, kjer je napovedovala ga. Zlatka Lampret, ki je bila oblečena v čarovnico.

Prvi so se predstavili otroci iz vrtca, zadnji pa so bili kurenti. Po predstavitvi je vsaka skupina šla pred občinsko stavbo. V garaži gasilskega doma smo vsi dobili čokolado, krof in sok ali čokoladno mleko. Igrala je glasba in nekatere maske so plesale. Medtem ko smo plesali, je komisija izbrala najlepšo masko. To je trajalo kar nekaj časa. Utihi je glasba in čarovnica je napovedala zmagovalne skupine. Tretji so bili smrkci iz vrtca, drugi pogrebci iz majšperske šole in prvi smo bili mi, gosenice s Ptujске Gore. Tega smo se zelo razveselili. Učiteljica Jelka nas je postavila v skupino, da smo se fotografirali

Foto: Janez Vedlin

kot zmagovalna skupina. Za nagrado smo dobili zelo dobre sladkarije, ki smo jih v ponedeljek v šoli pojedli.

Za nas je bila letos novost, da smo bili na pustni povorki v Majšperku in še prvo nagrado smo dobili.

Vsi smo bili srečni in zadovoljni. Z avtobusom smo se peljali nazaj na Ptujsko Goro.

Nina Verdenik, 4.c

Kulturni dan

V sredo zjutraj smo šli na avtobusno postajo. Ko je pripeljal avtobus iz Majšperka, smo vstopili. Peljali smo se na Ptuj.

Peš smo se odpravili čez ptujski most in opazovali Dravo. Pot smo nadaljevali po ozki ulici in prišli smo v knjižnico. Pred knjižnico nas je počakala gospa knjižničarka. Pozdravili smo se. Odpeljala nas je v veliko sobo. Naučila nas je mnogo novega. Potem smo se povzpeli na grad. Tam smo se najedli. Srečali smo Kitajce. Z gradu smo šli na avtobusno postajo. Videli smo avtobuse, ki so čakali na peronih. Ampak mi nismo šli na noben avtobus. Postaja je bila zelo velika.

Videli smo tudi vozni red. Nadaljevali smo pot na železniško postajo. Tudi njo smo si natančno ogledali. Zunaj smo posedli na klopcice in malicali. Videli smo tudi vlak, ki je pripeljal na postajo.

Potem smo šli na naš avtobus. Peljali smo se na Ptujsko Goro. Na avtobusu smo se pogovarjali s prijatelji iz Majšperka in iz Stoperc.

Bilo mi je zelo lepo.

Tamara Pšeničnik, 3.c

V knjižnici

Iz šole smo šli na avtobusno postajo. Po nas je pripeljal avtobus. Peljali smo se v Ptuj.

Obiskali smo knjižnico. S knjižničarko smo se pozdravili in se pogovarjali. Povabila nas je v veliko sobo. Notri smo se spet pogovarjali. Poslušali smo pravljico. Nato smo na listu reševali naloge. Potem smo imeli žrebanje. Zmagal je Alen. Dobil je knjižno nagrado.

Potem smo se morali posloviti. Bilo mi je zelo všeč.

Sara Kolednik, 3.c

Plesni tečaj

Ko sem bila stara 4 leta, sem hodila v vrtec. Tam smo imeli plesni tečaj. Obiskovala sem ga do prvega razreda.

Tudi v šoli smo dobili ponudbo, kdo bi se prijavil k plesnemu tečaju. Takoj sem se odločila. Že tretje leto obiskujem plesni tečaj v šoli. Zelo všeč mi je ples in zelo rada hodim na plesne vaje.

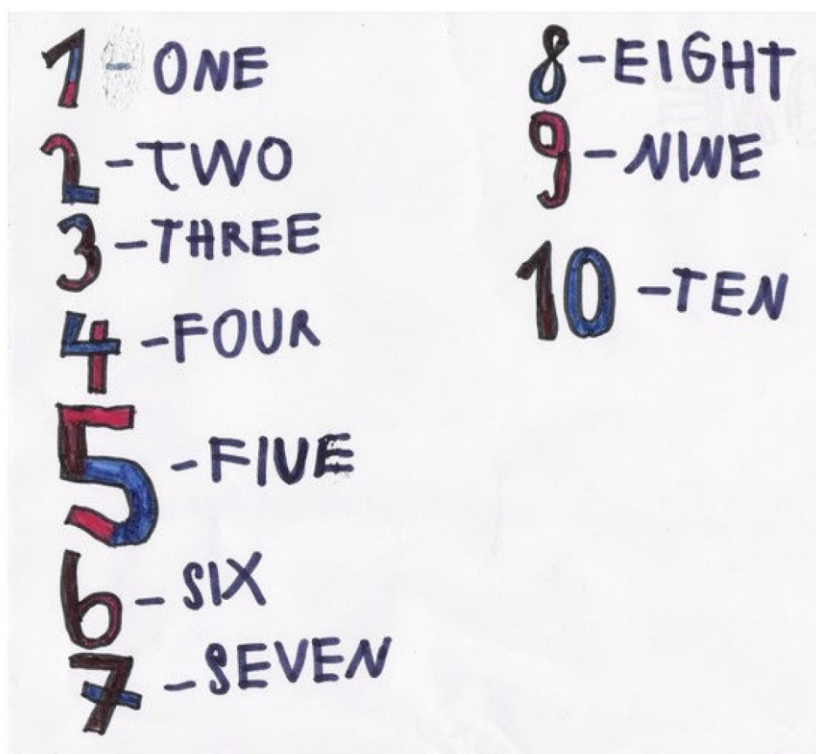
S prijateljico sva se vpisali tudi v Plesno šolo Mamba v Ptuj. Zelo radi hodiva tja, ker se vedno naučiva nekaj novega. A kljub temu obiskujeva plesni tečaj še na naši šoli.

Klementina Topolovec, 3.c

Klementina Topolovec, 3.c

Interesna dejavnost — angleščina

Matjaž Ivančič, 3.c

V začetku šolskega leta sem se odločil, da se bom začel učiti angleščino. O tem sem se pogovarjal s starši. V šoli sem se prijavil k angleščini.

Naučil sem se že nekaj angleških besed. Znam jih tudi povedati in napisati. Najrajši štejem po angleško, ker se mi zdi zabavno.

Angleščino uporabljam tudi pri različnih igrah na računalniku.

Pri angleščini mi je zelo všeč.

Matjaž Ivančič, 3.c

NA RAZLIČNIH TEKMOVANJIH SMO SE POTILI IN SI VELIKO NAGRAD, POHVAL IN PRIZNANJ PRIDOBILI

1. razred

KNJIGOBUBE, DIPLOME: 7 učencev
CICI VESELA ŠOLA, POHVALE: 7 učencev
TOBI ZČETNIK, DIPLOME: 6 učencev
BRONASTO VEGOVO PRIZNANJE: 2 učenca
ZLATI SONČEK, MEDALJE: 7 učencev
RAČUNANJE JE IGRA, POHVALE: 7 učencev
BRALNA ZNAČKA: 7 učencev

2. razred

KNJIGOBUBE, DIPLOME: 7 učencev
CICI VESELA ŠOLA, POHVALE: 7 učencev
TOBI ZČETNIK, DIPLOME: 6 učencev
BRONASTI TOBI, 1 učenec
BRONASTO VEGOVO PRIZNANJE: 2 učenca
ZLATI SONČEK, MEDALJE: 7 učencev
RAČUNANJE JE IGRA, ZLATO PRIZNANJE, 2 učenca
RAČUNANJE JE IGRA, PRIZNANJE: 2 učenca
BRALNA ZNAČKA: 7 učencev

3. razred

CICI VESELA ŠOLA, POHVALE: 2 učenca

TOBI ZAČETNIK, DIPLOMA: 1 učenec

BRONASTI TOBI: 4 učenci

SREBRNI TOBI: 3 učenci

BRONASTO VEGOVO PRIZNANJE: 2 učenca

ZLATI SONČEK, MEDALJE: 8 učencev

RAČUNANJE JE IGRA, ZLATO PRIZNANJE: 2 učenca

RAČUNANJE JE IGRA, PRIZNANJE: 2 učenca

BRALNA ZNAČKA, 7 učencev

ZLATI SONČEK, MEDALJE: 8 učencev

BRANJE-PISANJE JE IGRA, ZLATO PRIZNANJE: 2 učenca

BRANJE-PISANJE JE IGRA, PRIZNANJE: 2 učenca

4. razred

BRONASTO VEGOVO PRIZNANJE: 2 učenca

RAČUNANJE JE IGRA, ZLATO PRIZNANJE: 2 učenca

RAČUNANJE JE IGRA, PRIZNANJE: 4 učenci

BRALNA ZNAČKA, 6 učencev

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA, PRIZNANJE: 1 učenec

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA, SREBRNO PRIZNANJE: 3 učenci

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA, ZLATO PRIZNANJE: 2 učenca

POHVALA ZA 4-LETNO SODELOVANJE V PEVSKEM ZBORU: 4 učenci

VESELA ŠOLA, BRONASTO PRIZNANJE: 2 učenca

NAGARDA ZA DELO V ŠOLSKI HRANILNICI: 1 učenec

BRANJE-PISANJE JE IGRA, ZLATO PRIZNANJE: 1 učenec

BRANJE-PISANJE JE IGRA, PRIZNANJE: 2 učenca

TISA, ŠOLSKO GLASILO OŠ MAJŠPERK, PODRUŽNICA PTUJSKA GORA

Šolsko leto: 2007/2008

Zbrala in uredila: Sonja Šterbal

Lektorirala: Marija Vuzem

Predloga: Dragana Prepelič

